

четири делегације са равноправним статусом што указује на битно промењен однос снага главних политичких фактора југословенског уједињења. Женевски споразум је, гледано међународно-правно, представљао покушај да се од Краљевине Србије као међународно признате државе и новостворене државе Словенаца, Хрвата и Срба као међународно непризнате државе аустријских Југословена створи нова држава. Ова нова државна творевина је у духу Женевског споразума до коначног стварања нове заједничке државе постојала и функционисала у облику тзв. реалне уније. Реална унија или стварна заједница је врста државног савеза између две државе које су се договориле и пристале да прихвате истог, заједничког владоца. Ова стварна заједница почива на уговорној основи па је зато она и међународно-правно призната заједница. Женевским споразумом није решено питање облика владавине будуће државе, већ је решавање тог важног питања препуштено одлуци будуће уставотворне скупштине. Због оваквог става према питању облика владавине Србија није ратификовала овај Споразум па је он остао мртво слово на папиру, без икаквог правног значаја. Србија није хтела да пристане на овај Споразум јер је одмах желела монархистичку државу и то такву у којој ће се знати која ће династија владати, а очекивало се да то буде династија Карађорђевић.

ГЛАВА ДРУГА

ДРЖАВНИ И УСТАВНИ РАЗВИТАК ПРВЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

I.

ЗАВРШЕТАК КОНСТИТУИСАЊА НОВЕ ДРЖАВЕ СРБА, ХРВАТА И СЛОВЕНАЦА И ОКОНЧАЊЕ ПРОЦЕСА УЈЕДИЊЕЊА ЈУГОСЛОВЕНСКИХ НАРОДА

1. Прводецембарски акт и завршетак уједињења државе аустроугарских Југословена са Србијом и Црном Гором

Оно што није постигнуто Женевским споразумом имало је да буде учињено и исправљено Прводецембарским актом од 1918. који је представљао врхунац настојања југословенских народа у остварењу свог